

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **V. V. V.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 834/8, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 3. 2017, č. j. MV-15268-4/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila prvostupňové rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo vnitra“), ze dne 20. 12. 2016, č. j. OAM-1699-11/ZR-2016. Tímto rozhodnutím byla dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně

některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost povolení žalobce k trvalému pobytu a dle ustanovení § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce předně spatřoval nezákonnost napadeného rozhodnutí ve skutečnosti, že v jeho případě nedošlo k řádnému zahájení správního řízení. V oznámení o zahájení správního řízení byl předmět řízení vymezen zákonným ustanovením, nikoli však již konkrétním rozsudkem, kterým byl žalobci uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, resp. konkrétní dobou trvání uloženého trestu, či jinými údaji. Takové vymezení předmětu řízení bylo dle žalobce v rozporu s ustanovením § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a s ohledem na obecné zásady správního řízení a právo na spravedlivý proces neumožňovalo žalobci plné uplatnění jeho procesních práv. Žalobce pokládal vypořádání této námitky žalovanou v napadeném rozhodnutí za nepřezkoumatelné s tím, že nemůže obstát argumentace žalované, že žalobci byl předmět řízení znám.
3. Žalobce dále namítal, že správní orgány měly v daném případě postupovat ve smyslu ustanovení § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu a zahájit obnovu správního řízení v tříleté lhůtě. Původní řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 9. 5. 2013, bylo pravomocně zastaveno dne 21. 6. 2013, neboť odpadl jeho důvod. Žalobci byl totiž uložen trest vyhoštění na neurčito, v důsledku čehož zaniklo povolení k trvalému pobytu. Rozsudek ukládající trest vyhoštění byl ovšem následně nadřízeným soudem zrušen a věc byla vrácena k dalšímu řízení soudu prvního stupně, který rozhodl o zproštění viny žalobce. O zrušení trestu vyhoštění bylo rozhodnuto usnesením Nejvyššího soudu ze dne 6. 5. 2015, sp. zn. 3 Tdo 329/2015, přičemž od tohoto data se na odsuzující rozsudek hledí, jako kdyby nikdy neexistoval. Ministerstvo vnitra proto mělo objektivně možnost zahájit obnovu správního řízení v tříleté lhůtě, k čemuž ovšem nedošlo. Dle názoru žalobce tak ministerstvo vnitra obcházením zákona porušilo zásadu enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí a zásadu práva na spravedlivý proces. Rovněž vypořádání takto uplatněné námitky žalobce považoval za nedostatečné, neboť žalovaná v této souvislosti pouze odkázala na judikát Nejvyššího správního soudu, který však dle žalobce na danou situaci skutkově nedopadá.
4. V neposlední řadě žalobce namítal také narušení právní jistoty, neboť předmětné správní řízení bylo zahájeno po uplynutí nepřiměřeně dlouhé doby od vydání odsuzujícího rozsudku. Trest odnětí svobody v délce trvání třiceti osmi měsíců byl žalobci uložen počátkem roku 2012. Ministerstvu vnitra bylo uložení tohoto trestu známo, když na jeho podkladě zahájil a vedl původní řízení pravomocně skončené dne 21. 6. 2013. Ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců sice neobsahuje žádnou lhůtu, nicméně dle žalobce bylo nutno při rozhodování postupovat přiměřeně dané situaci a nikoli se dopouštět šikanózního výkonu práva. S ohledem

na vše výše uvedené proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a žalované uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalované

5. Dle názoru žalované podaná žaloba nepřináší žádnou novou argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v jí vydaném rozhodnutí. Žalovaná se ztotožnila se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací vydaných správních rozhodnutí a v podrobnostech odkázala na žalobou napadené rozhodnutí a spisový materiál. Závěrem navrhla, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou
[§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalovaná ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy nevyjádřila nesouhlas s takovým projednáním věci, ačkoli byla poučena o tom, že nevyjádří-li svůj nesouhlas, bude se mít za to, že souhlas je udělen, a žalobce s takovým postupem výslovně souhlasil, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
1. Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Vzhledem k tomu, že žalobce v podané žalobě předně uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť pokládal vypořádání uplatněných odvolacích námitek žalovanou za nedostatečné, krajský soud se nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, k níž je krajský soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (*ex officio*) a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalované dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno.
8. Krajský soud k takto předestřené námitce na úvod připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Obecně lze za nesrozumitelné považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán, apod. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů pak soud posuzuje, zda se žalovaná v rozhodnutí vypořádala se všemi žalobcem uplatněnými okolnostmi a zda srozumitelným způsobem uvedla, jaké skutečnosti vzala při

svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčila, jakými úvahami byla ve svém rozhodování vedena, o které důkazy opřela svá skutková zjištění a které důvody ji vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.

9. Vychází-li krajský soud z výše uvedených závěrů, jakož i ze základních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem odůvodnění rozhodnutí, pak je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí tyto základní obsahové náležitosti nepostrádá. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalované je možno seznat, jakými úvahami byla ve své rozhodovací činnosti vedena, jakými skutečnostmi se zabývala a jaké důvody ji vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí. Z rozhodnutí jsou patrné závěry, které žalovaná ve vztahu k uplatněným odvolacím námitkám žalobce zaujala a na základě jakých konkrétních skutečností k nim dospěla – viz str. 3 až 5 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se žalovaná pod body ad1) až ad4) vypořádává s jednotlivými odvolacími námitkami žalobce a hodnocením jejich nedůvodnosti. Namítanou nepřezkoumatelnost tedy krajský soud v daném případě neshledal, a proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí.
10. Podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.*
11. Mezi účastníky řízení není sporu o skutkových okolnostech této věci, zejména o tom, že žalobce byl rozsudkem Okresního soudu ve Znojmě ze dne 9. 11. 2011, č. j. 18 T 7/2011 - 755, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 1. 2. 2012, sp. zn. 3 To 518/2011, pravomocně odsouzen za spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, k trestu odnětí svobody v trvání třiceti osmi měsíců ve věznici s ostrahou nepodmíněně.
12. Žalobce však v podané žalobě činil sporným to, zda mohlo být v daném případě zahájeno nové řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce, když ministerstvo vnitra jako správní orgán I. stupně mohlo přistoupit k obnově původního řízení. Dále žalobce v souvislosti s vedeným řízením namítal, že toto nebylo v daném případě řádně zahájeno a že k jeho zahájení ministerstvo vnitra přistoupilo až po uplynutí nepřiměřeně dlouhé doby od vydání odsuzujícího rozsudku.
13. Z obsahu správního spisu v této souvislosti vyplynuly pro věc následující rozhodné skutečnosti. Ministerstvo vnitra zahájilo dne 21. 3. 2012 řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce, v němž vydalo dne 28. 5. 2012 pod č. j. OAM-722-5/ZR-2012 rozhodnutí, kterým podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 9. 5. 2013, zrušilo povolení žalobce k trvalému pobytu, a to na základě skutečnosti, že žalobce byl rozsudkem Okresního soudu ve Znojmě ze dne 9. 11. 2011, č. j. 18 T 7/2011 - 755, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 1. 2. 2012, sp. zn.

3 To 518/2011, pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání třiceti osmi měsíců nepodmíněně. Žalovaná následně toto rozhodnutí ministerstva vnitra zrušila a řízení podle ustanovení § 66 odst. 2 správního řádu zastavila, jelikož rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 18. 1. 2013, sp. zn. 52 T 4/2012, byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody na jedenáct a půl roku nepodmíněně a dále byl uložen trest vyhoštění z území na dobu neurčitou. Ve smyslu ustanovení § 76 písm. b) zákona o pobytu cizinců tak žalobci ke dni nabytí právní moci rozsudku, jímž byl uložen trest vyhoštění z území České republiky (30. 4. 2013), zaniklo povolení k trvalému pobytu ze zákona.

14. Po zásahu Ústavního soudu (nálezem ze dne 23. 2. 2015 ve věci sp. zn. I. ÚS 2852/14) Nejvyšší soud usnesením ze dne 6. 5. 2015, č. j. 3 Tdo 329/2015 - 57, zrušil usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30. 4. 2013, sp. zn. 2 To 39/2013, v části výroku, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce, a zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 1. 2013 sp. zn. 52 T 4/2012, jemuž přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Krajský soud v Brně poté rozsudkem ze dne 25. 4. 2016, č. j. 52 T 4/2012 - 2489, žalobce zprostil obžaloby, přičemž Vrchní soud v Olomouci dne 28. 6. 2016 usnesením pod č. j. 2 To 43/2016 - 2554 zamítl odvolání, které proti tomuto rozsudku podal státní zástupce. Dne 28. 6. 2016 tak rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2016, č. j. 52 T 4/2012 - 2489, jímž byl žalobce zproštěn obžaloby, nabyl právní moci.
15. Dne 9. 8. 2016 ministerstvo vnitra zahájilo řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce na území a rozhodnutím ze dne 20. 12. 2016, č. j. OAM-1699-11/ZR-2016, dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zrušilo povolení žalobce k trvalému pobytu, a to na základě skutečnosti, že žalobce byl rozsudkem Okresního soudu ve Znojmě ze dne 9. 11. 2011, č. j. 18 T 7/2011 - 755, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 1. 2. 2012, sp. zn. 3 To 518/2011, pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání třiceti osmi měsíců nepodmíněně. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním, které žalovaná rozhodnutím ze dne 6. 3. 2017, č. j. MV-15268-4/SO-2017, zamítla a prvostupňové rozhodnutí ministerstva vnitra potvrdila.
16. Pokud žalobce v podané žalobě namítal, že ministerstvo vnitra zahájilo nové správní řízení, ačkoli mělo povinnost postupovat dle ustanovení § 100 odst. 3, ve spojení s § 100 odst. 1 písm. b), správního řádu a obnovit původní řízení, krajský soud k tomu uvádí následující.
17. Podle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu platí, že *řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.* Odst. 3 téhož ustanovení správního řádu upravuje, že *v tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí může o obnově řízení z moci úřední rozhodnout též správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 1 a jestliže je na novém řízení veřejný zájem; do konce uvedené lhůty musí být rozhodnutí o obnově řízení vydáno.*

18. Obnova řízení je vedle přezkumného řízení dalším z mimořádných opravných prostředků, který umožňuje za splnění zákonem stanovených podmínek prolomit právní moc rozhodnutí, jež bylo ve věci již vydáno, překonat tak překážku *rei indicatae* – a znovu ve věci rozhodnout. Je koncipována tak, že v úvahu přichází jak na žádost účastníka řízení, tak z moci úřední, přičemž v případě nařízení obnovy řízení z moci úřední se jako další kritérium uplatňuje to, že je na takovém kroku veřejný zájem.
19. V posuzovaném případě rozsudek soudu v trestní věci ukládající žalobci trest vyhoštění na neurčito (rozsudek Krajského soudu v Brně ve věci sp. zn. 52 T 4/2012), který byl podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, jehož obnovu žalobce požadoval (rozhodnutí žalované ze dne 21. 6. 2013 pod č. j. MV-70098-4/SO-2012), zrušil Nejvyšší soud usnesením ze dne 6. 5. 2015, č. j. 3 Tdo 329/2015 - 57. Ministerstvo vnitra přitom nepřistoupilo ve lhůtě tří let od právní moci rozhodnutí k obnově původního řízení, v němž bylo rozhodnutí vydáno, ale zvolilo takový postup, že zahájilo nové správní řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce, opírající se o dříve vydaný rozsudek Okresního soudu ve Znojmě ze dne 9. 11. 2011, č. j. 18 T 7/2011 - 755, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 1. 2. 2012, sp. zn. 3 To 518/2011, kterým byl žalobce pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 38 měsíců nepodmíněně. Žalobce pak ve své argumentaci nezpochybňoval vlastní existenci tohoto pravomocného odsuzujícího rozsudku Okresního soudu ve Znojmě, ale nesouhlasil výhradně se zvoleným procesním postupem správního orgánu I. stupně.
20. Krajský soud přitom neshledal, že by zahájením řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu z moci úřední správní orgány nezákonně zasáhly do práv žalobce, neboť v obou případech (tj. jak v případě nově zahájeného řízení, tak v případě povolené obnovy, kterou požadoval žalobce) by zvolený procesní postup vedl k totožnému výsledku řízení v podobě zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, podle kterého *ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky, anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody*. Ve věci je totiž nesporné, že zde existovala právní skutečnost, na základě které byl dán důvod pro zrušení trvalého pobytu žalobce, a to existence pravomocného rozsudku Okresního soudu ve Znojmě odsuzujícího žalobce k trestu odnětí svobody v trvání 38 měsíců nepodmíněně za spáchání úmyslného trestného činu.
21. Krajský soud uvádí, že trvalý pobyt je nejvyšší formou pobytového oprávnění udělovaného cizincům na území České republiky, přičemž povinností cizinců je dodržovat na území České republiky naše vnitrostátní právní předpisy a nenarušovat veřejný pořádek. Nečiní-li tak, sami se svým jednáním zbavují možnosti trvale na území České republiky pobývat. V posuzované věci přitom jednání žalobce spočívající v obchodování s drogami, kterým

spáchal úmyslný trestný čin, za který byl odsouzen k trestu odnětí svobody nepodmíněně, představuje svým charakterem a intenzitou závažné narušení veřejného pořádku a zároveň zákonný důvod pro zrušení dříve vydaného povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. h) [resp. 77 odst. 2 písm. f), ve znění účinném do 9. 5. 2013] zákona o pobytu cizinců. A to i v situaci, kdy správním orgánům již uplynula lhůta pro povolení obnovy původně vedeného řízení dle § 100 odst. 3 správního řádu, neboť takto závažné okolnosti nemohou ospravedlňovat pokračující platnost povolení žalobce k trvalému pobytu. Zrušení povolení k trvalému pobytu je v tomto případě vysoce žádoucí s ohledem na ochranu společnosti a především mladistvých, kteří jsou tímto nebezpečím ohroženi ve zvýšené míře. Veřejný zájem České republiky a většinové společnosti zde tedy převažuje nad individuálním zájmem cizince, který se na území České republiky dopustil drogové trestné činnosti, za kterou byl pravomocně odsouzen. Veřejný zájem na zrušení pobytu cizinci, který se na území Evropské unie dopustil trestné činnosti spočívající v obchodu s drogami pak ve svém rozsudku ze dne 23. 11. 2010, C-145/09 ve věci *Land Baden-Württemberg proti Panagiotis Tsakouridis*, dovedl také Soudní dvůr Evropské unie: „Nedovolený obchod s omamnými látkami představuje rozšířenou trestnou činnost, která využívá značných hospodářských a operativních prostředků a má velmi často nadnárodní charakter. S ohledem na ničivé účinky kriminality spojené s tímto nedovoleným obchodem rámcové rozhodnutí Rady 2004/757/SVV ze dne 25. 10. 2004, kterým se stanoví minimální ustanovení týkající se znaků skutkových podstat trestných činů a sankcí v oblasti nedovoleného obchodu s drogami (Úř. věst. L 335, str. 8) v prvním bodě svého odůvodnění uvádí, že nedovolený obchod s drogami ohrožuje zdraví, bezpečnost a kvalitu života občanů Evropské unie stejně jako legální hospodářskou činnost, stabilitu a bezpečnost členských států. Vzhledem k tomu, že drogová závislost představuje pohromu pro jednotlivce a hospodářské a společenské nebezpečí pro lidstvo (viz rozsudek ESLP, *Aoulmi vs. Francie*, ze dne 17. 1. 2006, § 86), nedovolený organizovaný obchod s omamnými látkami může mít totiž takovou intenzitu, že může přímo ohrožovat klid a fyzickou bezpečnost obyvatelstva jako celku nebo jeho velké části.“ Dále Soudní dvůr EU v tomto rozsudku pokračoval, že „vzhledem k tomu, že Soudní dvůr rozhodl, že členský stát může za účelem ochrany veřejného pořádku považovat užívání omamných látek za nebezpečí pro společnost, které může odůvodnit zvláštní opatření vůči cizincům porušujícím právní předpisy týkající se omamných látek, je třeba každopádně učinit závěr, že nedovolený organizovaný obchod s omamnými látkami tím spíše spadá pod pojem veřejný pořádek“.

22. Ostatně (a již to bylo uvedeno výše), ani odlišně zvolený procesní postup ministerstva vnitra jako správního orgánu I. stupně by nevedl ke změně výsledného rozhodnutí a neodůvodňoval by jiné řešení otázky, která byla v dané věci předmětem posuzování a rozhodování, neboť v obou případech byl podkladem pro rozhodnutí již několikrát zmiňovaný rozsudek Okresního soudu ve Znojmě ze dne 9. 11. 2011, č. j. 18 T 7/2011 - 755, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 1. 2. 2012, sp. zn. 3 To 518/2011, jímž byl žalobce pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání třiceti osmi měsíců nepodmíněně. Nebyla zde přitom dána ani překážka věci rozhodnuté, neboť původně vedené řízení bylo zastaveno podle § 66 odst. 2 správního řádu pro odpadnutí důvodu pro vedení tohoto řízení spočívajícího v uložení trestu vyhoštění na neurčito, jímž dle § 76 písm. b) zákona o pobytu cizinců dochází k zániku trvalého pobytu

ze zákona, aniž by o tom bylo nutno vydávat správní rozhodnutí. Pokud tedy následně došlo

ke zrušení takto žalobci uloženého trestu vyhoštění na neurčito, bylo z výše uvedených důvodů žádoucí o zániku povolení žalobce k trvalému pobytu rozhodnout ve správním řízení.

23. Přisvědčit v této souvislosti nelze ani námitce žalobce směřující proti porušení zásady právní jistoty, kterou žalobce spatřoval v nepřiměřené délce doby mezi vydáním odsuzujícího rozsudku a zahájením řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. Je pravdou, že rozsudek Okresního soudu ve Znojmě ze dne 9. 11. 2011, č. j. 18 T 7/2011 - 755, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 1. 2. 2012, sp. zn. 3 To 518/2011, nabyl právní moci dne 1. 2. 2012, přičemž nyní posuzované řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce bylo zahájeno dne 9. 8. 2016, tj. po více než čtyř a půl letech. Tento časový odstup je však nutno v souzené věci přičítat průběhu předcházejících soudních řízení. Původní řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce bylo správním orgánem I. stupně zahájeno dne 21. 3. 2012, tedy necelé dva měsíce ode dne nabytí právní moci odsuzujícího rozsudku. O zrušení původního rozhodnutí správního orgánu I. stupně a zastavení řízení dle § 66 odst. 2 správního řádu žalovaná rozhodla dne 21. 6. 2013 pod č. j. MV-70098-4/SO-2012. Následná časová prodleva pak byla zapříčiněna délkou soudního řízení, v němž bylo rozhodováno v trestní věci žalobce, kdy až dne 28. 6. 2016 nabyl právní moci rozsudek zprošťující žalobce obžaloby. Správní orgán I. stupně pak správní řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí, které je předmětem přezkumu v nyní souzené věci, zahájil do dvou měsíců ode dne nabytí právní moci zprošťujícího rozsudku (dne 9. 8. 2016). Žalované nadto lze přisvědčit, že ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců nestanoví žádnou lhůtu určující okamžik, do kterého musí být řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu zahájeno, ani do kterého je nutno ve věci rozhodnout. Rovněž tuto námitku proto krajský soud neshledal důvodnou.
24. Krajský soud na tomto místě opětovně připomíná, že nelze ztrácet ze zřetele, že povolení k trvalému pobytu je „nejvyšším“ pobytovým titulem, jehož může cizinec na území České republiky dosáhnout a který vede ke zrovnoprávnění cizince s občany České republiky v mnoha oblastech veřejného práva. Žalobce si tak při páčání závažného úmyslného trestného činu měl a mohl být vědom veškerých možných následků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak právě i v rovině důsledků plynoucích ze zákona o pobytu cizinců (k tomu shodně srovnej nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). Žije-li cizinec na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že jeho protiprávní jednání směřující proti hodnotám a právem chráněným zájmům tohoto státu může mít za následek ztrátu oprávnění k trvalému pobytu jakožto nejvyšší formy pobytového oprávnění na území České republiky.
25. Namítal-li pak žalobce v podané žalobě, že správní řízení nebylo v daném případě ani řádně zahájeno, krajský soud k tomu uvádí následující. Zahájení řízení bylo žalobci oznámeno dne 9. 8. 2016, což potvrdil svým podpisem na doručence potvrzující převzetí poštovní zásilky, jež je přílohou oznámení o zahájení řízení založeného ve správním spisu.

Žalobci bylo tímto podáním oznámeno, že správní orgán I. stupně s ním zahajuje správní řízení „ve věci řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu podle ust. § 77 odst. 1 písm. h) zák. č. 326/1999 Sb. z důvodu, že byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky.“ Dále byl žalobce poučen o svých právech (§ 4 odst. 4, § 33 odst. 1,

§ 36 a § 38 správního řádu) a povinnostech v řízení (§ 52 a § 79 správního řádu) a o možnosti uložení pořádkových opatření. Přestože je možno v tomto ohledu obsah oznámení o zahájení řízení hodnotit jako stručný a bylo by žádoucí, aby jeho součástí byl též odkaz na konkrétní spisovou značku trestního řízení, v němž byl cizinec odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky, je krajský soud toho názoru, že správní řízení bylo doručením tohoto oznámení žalobci zahájeno řádně a v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 správního řádu. Žalobcem namítaný nedostatek nemohl mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť z obsahu správního spisu, jehož součástí je i rozsudek Okresního soudu ve Znojmě ze dne 9. 11. 2011, č. j. 18 T 7/2011 - 755, a rovněž usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 1. 2. 2012, sp. zn. 3 To 518/2011, bylo bez pochybností seznatelné, na základě jakého konkrétního rozsudku správní orgán I. stupně předmětné správní řízení zahájil. Žalobce přitom prostřednictvím svého právního zástupce využil práva seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, v daném případě se jednalo konkrétně o spisový materiál vedený pod sp. zn. OAM-1699/ZR-2016 a informace získané z Cizineckého informačního centra (CIS), o čemž byl sepsán protokol ze dne 1. 12. 2016, č. j. OAM-1699-9/ZR-2016. Po seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí pak žalobce rovněž využil práva se k těmto podkladům vyjádřit (viz podání ze dne 16. 12. 2016). Z výše uvedeného je tedy dle krajského soudu zřejmé, že si žalobce byl vědom, jaký konkrétní odsuzující rozsudek trestního soudu byl podkladem pro předmětné řízení, využil svého práva se k věci vyjádřit, a tedy nebyl omezen v uplatnění svých procesních práv. Ani s touto žalobní námitkou se tedy krajský soud neztotožnil.

26. S ohledem na výše uvedené krajský soud závěrem uvádí, že napadené rozhodnutí považuje za přezkoumatelné a zákonné, neboť byly naplněny podmínky pro rozhodnutí správních orgánů o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce ve smyslu § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců.

V. Závěr a náklady řízení

27. Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. listopadu 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu